

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 11 marca 2016 r. w sprawie T-94/15, Binca Seafoods GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 13 maja 2016 r. przez Binca Seafoods GmbH

(Sprawa C-268/16 P)

(2016/C 279/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Binca Seafoods GmbH (przedstawiciel: H. Schmidt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu z dnia 11 marca 2016 r. w sprawie T-94/15 oraz
- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1358/2014 z dnia 18 grudnia 2014 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 889/2008 ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w odniesieniu do pochodzenia zwierząt akwakultury ekologicznej, praktyk gospodarskich w sektorze akwakultury, paszy dla zwierząt i produktów akwakultury ekologicznej oraz substancji dopuszczonych do stosowania w akwakulturze ekologicznej ⁽¹⁾.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie zawiera żądanie uchylenia postanowienia Sądu z dnia 11 marca 2016 r. w sprawie T-94/15, mocą którego została odrzucona jako niedopuszczalna skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1358/2014 z dnia 18 grudnia 2014 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 889/2008 ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w odniesieniu do pochodzenia zwierząt akwakultury ekologicznej, praktyk gospodarskich w sektorze akwakultury, paszy dla zwierząt i produktów akwakultury ekologicznej oraz substancji dopuszczonych do stosowania w akwakulturze ekologicznej, połączone z żądaniem, odpowiednio, stwierdzenia nieważności tego rozporządzenia.

Wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie jej praw podstawowych w ramach wymiaru sprawiedliwości wynikających z art. 47 tytułu VI Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Skarga o stwierdzenie nieważności była dopuszczalna na podstawie prawa pierwotnego Unii Europejskiej. Wynikające z art. 47 zd. 1 prawo podstawowe sprowadza się do tego, że można skutecznie korzystać z dopuszczalnego co do zasady środka prawnego. Postanowienie Sądu narusza przysługujące wnoszącej odwołanie prawo do skutecznego środka zaskarżenia w rozumieniu przyznania skutecznej ochrony prawnej wynikającej z art. 47 zd. 1 karty.

Wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie swojego prawa podstawowego wynikającego z art. 47 zd. 2, ponieważ w ten sposób dokonano ingerencji w jej wynikające z art. 21 prawo podstawowe do niedyskryminacji oraz jej wynikającą z art. 16 wolność prowadzenia działalności gospodarczej bez potraktowania jej skargi jako skutecznego środka prawnego. Sąd w sposób nieproporcjonalny przeinaczył cel jej skargi polegający na uzyskaniu ochrony jako konkurenta na inny cel, polegający na samej możliwości skorzystania z przedłużonej regulacji przejściowej, co nie stanowiło celu jej skargi o stwierdzenie nieważności.

Wnosząca odwołanie summa rekiniego skarży dyskryminację względem niej jako podmiotu oferującego produkty dla akwakultury w Wietnamie w stosunku do podmiotów oferujących produkty akwakultury zwierząt, w szczególności podmiotów w Unii Europejskiej, względem których przedłużono mocą zaskarżonego rozporządzenia ponad koniec roku 2015 obowiązywanie uregulowania przejściowego, podczas gdy uregulowania dotyczące summa rekiniego przestały obowiązywać.

Wnosząca odwołanie zarzuca, że jej konkurenci jako konsekwencja samowolnego uprzywilejowania swoich produktów mogli je oferować z oznaczeniem „Bio”, podczas gdy wnoszącej odwołanie było to zabronione. Utrzymuje ona, że doszło do nieuczciwego, niczym nieuzasadnionego uprzywilejowania konkurentów, którzy pomimo niespełnienia w pełnym zakresie wymogów przepisów Unii regulujących produkty „Bio” mogli posługiwać się oznaczeniem „Bio”. Wnosząca odwołanie zmierza do uzyskania odpowiedniego równego traktowania przez prawodawcę unijnego.

Podnosi ona naruszenie ogólnej zasady równości wobec prawa wynikającej z art. 20 Karty praw podstawowych oraz istnienie dyskryminacji w rozumieniu art. 21. Ponadto zarzuca ona naruszenie prawa podstawowego z art. 16 karty do zagwarantowania wolności prowadzenia działalności gospodarczej.

(¹) Dz.U. L 365, s. 97.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Letrado de la
Administración de Justicia del Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 13 maja 2016
r. – Elena Barba Giménez/Francisca Carrión Lozano**

(Sprawa C-269/16)

(2016/C 279/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elena Barba Giménez

Strona pozwana: Francisca Carrión Lozano

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 lit. d) i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/29/WE (¹) znajdują zastosowanie do sytuacji, gdy stawki osoby wykonującej dany zawód są uregulowane w drodze normy prawnej? W razie odpowiedzi twierdzącej, czy dyrektywę 2005/29/WE należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z nią jest uregulowanie takie jak to zawarte w art. 36 (ustawy 1/1996), wprowadzające obowiązek stosowania ustanowionych zgodnie z prawem stawek, nawet gdy przedsiębiorca dopuszcza się przemilczenia lub wprowadzenia w błąd w zakresie ustalenia ceny za swoje usługi?
- 2) Czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie istnieniu uregulowania takiego jak to zawarte w art. 36 (ustawy 1/1996), zgodnie z którym wynagrodzenie adwokatów świadczących usługi w systemie pomocy prawnej z urzędu, w razie uwzględnienia roszczenia, podlega przyjętym przez nich uprzednio stawkom wynagrodzenia, od których organy państwa członkowskiego nie mogą odstąpić?

Czy uregulowanie to spełnia wymogi niezbędnego i proporcjonalnego charakteru, o których mowa w art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE (²)?

- 3) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak to zawarte w art. 36 (ustawy 1/1996), które wprowadza obowiązek, by beneficjent pomocy prawnej z urzędu w razie uwzględnienia dochodzonego roszczenia i braku obciążenia kosztami żadnej ze stron, zapłacił adwokatowi honorarium według stawek uchwalonych przez izbę adwokacką, wynoszących ponad 50 % rocznej kwoty świadczenia z ubezpieczenia społecznego?

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

(²) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).